

Den højtærede Indenrigsminister syntes i Gaar, at det var meget urigtigt af mig at spørge: Hvorledes er det muligt, at vi i dette Land i dette Øjeblik kan være i en saadan Nødstilstand, som Tilfældet er? Det var urigtigt at spørge saaledes med Hensyn til Fedt- og Smørnøden, og det var urigtigt at spørge paa en saadan Maade, at man fik det Indtryk, at der laa noget bag ved Spørgsmaalet. Jeg har spurgt saaledes, og jeg skal villig indrømme, at der laa noget bag ved. Den højtærede Indenrigsminister sagde: Kan der være noget Menneske i dette Land, som ikke forstaaer, at vi maa komme i Nød med Hensyn til Fedt og Smør, naar vi ved, hvilke umaadelige Mængder Margarine vi til denne Dag har produceret og forbrugt, og som nu mangler? Deri har den højtærede Minister selvfølgelig Ret, men denne Mangel paa Margarine er ikke kommet som Lyn fra klar Himmel, man har i Aar og Dag kunnet se og været forberedt paa, at den vilde komme, og nu er den altsaa kommet. Jeg lagde vel Mærke til forleden Dag, at det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) opkastede det Spørgsmaal, hvad der var Grunden til, at en stor Ladning Copra var gaaet andre Steder hen end hertil, sejlet med Østasiatisk Kompagnis Skibe. Det ærede Medlem, som udtalte sig saaledes, har vel nok faaet den nødvendige Reprimande ikke alene af Ministeren, men ogsaa af sine Partifæller. Naar hele den store Flok af Socialdemokratiets ledende Mænd vil, at der kun skal synges Hymner til Regeringens Pris, gaar det ikke an, at det ærede Medlem bringer Disharmoni deri, og jeg er ikke i Tvivl om, at det ærede Medlem har maattet falde til Biddet, og muligvis har ogsaa det ærede Medlem fra Mariager (H. P. Hansen) angaaende Husmandssagen maattet falde til Biddet og sige: Husmændene er nu en Gang saaledes stillede, at de er ikke i Nød, og selv om de kommer i Nød, vil de ikke være deres Nød bekendt. Men paa begge disse Punkter staaer vi overfor absolut uomtvistelige Kendsgerninger. Husmændene er sikkert i en Nødstilstand, og med Hensyn til Margarine er vi i en Nødstilstand, som virker uendelig stærkt med Hensyn til Mangelen paa Smør og Fedt.

Men der laa mere bagved det Spørgsmaal, jeg rettede til den højtærede Indenrigsminister. Dette synes jeg er saa selvfølgeligt, at enhver maa kunne forstaa det, og jeg er efter den højtærede Ministers Bemærkninger til mig heller ikke i Tvivl om, at han meget vel har forstaaet det. Hvad jeg imidlertid gerne vil forvare mig imod, er, at der bag dette Spørgsmaal skulde ligge

en ond Hensigt. Nej, hvad der ligger bag dette Spørgsmaal er følgende: Vi ved, at der i dette Land er produceret omkring 20 Mill. Pd. Svinefedt om Aaret, og saa spørger man: Hvor er alt dette blevet af?, thi i Aar og Dag har man saa at sige ikke kunnet faa et eneste Pund Fedt at købe. Derfor var det, at jeg saa spagfærdigt og saa lidet opsigtvækkende, synes jeg, som muligt spurgte, om man ikke vilde tage under nøje Overvejelse, hvorvidt det ikke vilde være rigtigt baade for Rigsdagens Skyld, som intet ved i den Henseende, og for Offentlighedens Skyld, som heller intet ved og ikke kan faa Besked af Rigsdagsmændene, at der blev nedsat et Udvalg til at undersøge, hvad der paa dette Omraade er dispenseret over, og hvad der er dispenseret fra. Den højtærede Indenrigsminister lagde overhovedet ikke Skjul paa, at der var dispenseret, at der var udført af denne Vare. Han sagde: Naar jeg kommer med min Pose, kommer de andre med deres Sæk, og han satte det i Forbindelse med Kulnøden her i Landet og sagde: Naar jeg kommer med min Pose og skal have den fyldt med Kul, kommer de andre med deres Sæk og vil have den fyldt med Fedt og andre Varer af den Slags. Men hertil vil jeg sige, at det har Rigsdagen ikke vidst Besked om. Det er blevet meddelt Rigsdagen, at Udførsel af Heste og Udførsel af Kvæg til Tyskland til Dels vilde blive erstattet med Udførsel fra Tyskland hertil af Kul, og der er givet Rigsdagen Besked om, og det er Offentligheden bekendt, at for vor Udførsel af Flæsk, Æg og Smør til England, har man været villig til at give Kul, men der har ikke været Tale om Udførsel af Svinefedt, det har ikke nogen Sinde været meddelt Rigsdagen.

Det næste, den højtærede Minister omtalte overfor mig, var mine Bemærkninger om Maksimalpriser. Jeg havde sagt, at Maksimalpriser let kunde have den Virkning at faa Varen til at forsvinde. Dertil sagde den højtærede Minister, at det er noget gammelt, man siger, men det er ikke rigtigt. Ja, maaske er denne Opfattelse gammel, men den er dog ikke ældre, end at akkurat det samme blev udtalt af den højtærede Minister i 1914. I Landstinget udtalte den højtærede Indenrigsminister ved Behandlingen af disse Sager, at Fastsættelse af Maksimalpriser „efter de Kendsgerninger og Erfaringer, som foreligger, stundom kan virke til, at Varen skjuler sig, og intet er for Samfundet i en saadan Situation som den foreliggende farligere end netop dette“. Jeg har altsaa — og kun i Forbigaaende — sagt det samme, som